No. 111.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

S[illegible]essie-wet.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Eene belasting op de rente zelve zoude gelijk staan met eene conversie-wet, met eene vermindering van den standaart der rente. Dit was de strekking der door het gouvernement aangeboden conversie-wet. Men hield het er voor, dat met zoodanige belasting de waarde van het kapitaal zelve vermindert zoude worden, iets hetgene met verzekert strijdig te zijn met de grondbeginselen van een beredeneerd staatshuishouden. Renten-belasting en conversie-wet zijn dus van de hand gewezen.

Maar de met het kapitaal door middel der belastingvrije renten behaalde winst, welke gediend heeft om het kapitaal hooger op te voeren, welligt te verdubbelen, dit bedrijf van den woeker, zal dat niet, even als alle andere bedrijven in de maatschappij, door den Staat belast mogen worden? — zullen de kapitalen, die gerekend kunnen worden aan dat bedrijf hunnen aanwas verschuldigd te zijn, niet belasting-schuldig zijn? — Eene successie-wet, welke van zulke kapitalen, telkens bij derzelver overgaan uit de eene hand in de andere, van het andere geslacht tot het naastvolgende eene belasting eischt, gelijkstaande met eene billijke retributie voor den vrijdom der woekerende rente; zal men die onregtvaardig mogen noemen?

Dit toch was bij de aangeboden successie-wet bedoeld en met haar zoude waarschijnlijk het doel bereikt zijn geworden; welligt zoude een verhoogen der belasting voor dat gedeelte van iedere aanzienlijke nalatenschap, hetgeen uit rentengevende effecten te zamengesteld zij, nog nader aan het regt van den Staat en aan het hierboven aangewezene doel beantwoorden. Zoodanige verhooging zoude de grondeigendommen, reeds overmatig belast, sparen en hunne waarde, dien waren hefboom en standaart der publieke welvaart, doen rijzen; — ook de leerstelling, om nimmer het kapitaal te belasten — alhoewel geenszins onfeilbaar — zoude geëerbiedigd blijven, alzoo de wet niet meer dan een gedeelte der gewone opbrengst van den erfgenaam eischt.

Alhoewel geenszins beamende, hetgeen men een algemeen verspreid denkbeeld noemt en uit dien hoofde geëerbiedigd zien wil, dat namenlijk eene gemeenschap van goederen tusschen ouders en kinderen, een voorregt der patrimonien bestaat, zoo wordt toch ook deze veronderstelde gemeenschap door het wetsontwerp niet aangerand; het van den erfgenaam geëischt successie-regt mag veeleer als een zeer billijke census of recognitie voor het door den Staat beschermde en erkende opvolgregt aanschouwd worden; even eens toch als bij iedere transactie, zal die geldig zijn, notariele regten betaald moeten worden.

Wie toch, die met de geschiedenis van Staten en volken bekend, die op de hoogte geplaatst is om het doel van den Staat te beseffen, zal het regt van dezen, tot beschikking over het particulier eigendom op nog veel grootere schaal betwijfelen, mits die beschikking algemeen en voor het behoud van den Staat onmisbaar zij?

Zoo er dan omtrent het regt van den Staat tot eene belasting op de erfvolging geen twijfel bestaan kan, — het nut en de noodzakelijkheid eener successie-wet zal nog minder tegenspraak ontmoeten.

Wil men de grootere of kleinere *massa* der in eenig land voorhandene kapitalen tot maatstaf nemen van deszelfs rijkdom, dan toch doet het niets ter zake, in hoevel kleinere gedeeltens die massa kapitalen gesplitst zij. Hoe grooter dan het getal der rentenbezitters, des te sneller omloop van de produktie, des te zekerder de stijving der staatskas door de belasting op de eerder produktie. Men wil wel, dat de colossale fortuinen de productie, zoo niet voor de behoefte dan toch voor de weelde, begunstigen en vermeerderen; maar het tegendeel is waar, want de weelde, met hare behoeften neemt toe met het getal der mededingers; zij zal verminderen en eindelijk stilstaan, naar mate de kolossale fortuinen hunne bezitters zullen geïsoleerd hebben. Daarna zullen deze hunne weelde en hunne verteringen naar elders overbrengen, waar mededingers hen wachten. Het is toch de behoefte aan gezellige mededinging, hetgeen de weelde voedt en onderhoudt.

Het successie-regt zal dan nuttig zijn, door eenen hinderpaal, hoe gering ook, aan te brengen tegen het al te spoedig agglommereren der voorhanden kapitalen in de handen van weinige bezitters.

Noodzakelijk is het, om de belasting op de successie voor alle anderen, die te bedenken zijn, te kiezen, in dezen tijd van dringenden nood, omdat deze belasting geene nieuwe wonden slaat, geene der reeds zoo weinig mild-vloeijende bronwellen opdroogt, geene andere ontevredenen zal maken dan de zoodanigen, welke willens en wetens aan de roepstem van regt en billijkheid gehoor weigeren.

Men vreest voor fraude en noemt derhalve die wet onzedelijk. Is dit niet eenen blaam werpen op de voornaamste geslachten, op de bezitters der grootste fortuinen? De wijze waarop die kapitalen tot zoodanige hoogte opgewassen zijn, mag men onzedelijk noemen, want dien naam moest al hetgeen tegen het regt aandruischt dragen, dus iedere, anderen benadeelende privilegie, dus vooral de genotene vrijdom van belasting — en hier was er nog woeker daarenboven.

Maar zal men bij die mannen, welke door hunnen rijkdom op de hoogte geplaatst zijn van de staatkundige waarheden, van het overigt aller maatschappelijke toestanden, van het besef van algemeen regt of onregt, bij die mannen, die door hunnen census geroepen zijn tot het regeren en in stand houden van den staat, zal men bij dezen toch niet zooveel regts en eergevoel en zooveel vaderlandsliefde veronderstellen, om zich niet te laten beschamen door den nederigen burger, wiens kennis zich bepaald tot den kring van zijn dagelijks werk en die toch, aan hoeveel fiscale kwellingen, aan hoeveel ontberingen en zorgen ten prooi, het eene schande zoude achten, om de voldoening der wettig van hem geëischte bijdragen tot het instandhouden van den Staat, door meineed te ontduiken??

Dringend noodzakelijk moet aan de bevoorregten zelve eene wet voorkomen, die hen-zelven oprbept tot de redding uit den nood, omdat zij alleen in staat zijn eenen steun aan te bieden, — niet op de wijze als voorheen, den bedriegelijken steun hunner tot nieuwen woeker gehezigde kapitalen, maar den echten, aldoenden steun eener gewillige onderwerping aan de regtvaardige wet, eener bereidvaardige teruggave van een klein gedeelte der op kosten van het benarde volk bijeengebragte rijkdommen.

Men vraagt; of de successie-wet de gaping in de middelen van den staat zal kunnen aanvullen, in den nood dezer dagen? Of de opbrengst, die niet dan later kan beginnen, tot eene begrooting, vroeger dan na jaren, zal kunnen leiden? en waartoe dan die haast, de keuze nu van deze wet?

Eene rede te meer, mag men antwoorden, om eene proef te nemen ten einde de uitkomst te kunnen gissen. De hoop alleen op eenen gunstigen uitslag der proef zal dan den moed en het crediet doen herleven; en zoo die hoop zich daarna verwezenlijkt, zal dan die hulp, na eene reeks van jaren, minder welkom zijn dan tegenwoordig?

Men houdt de schetsen van den tegenwoordigen nood voor overdreven; men beschuldigd de andersdenkenden van het te baat nemen van schrikbeelden, om hunne opinien en voorstellen door te drijven.

Het is waar, niet allen zullen die zaak even donker inzien. De eenvoudige burger hoort wel van den benarden toestand der regering en van het land spreken, gevoelt daar ook wel iets van omdat hij deelt in den algemeenen achteruitgang, maar hij vermag toch oorzaak noch reddingsmiddel aan te wijzen of maar te gissen. Maar de aanzienlijken, nader met dien toestand bekend, weten dat er alreeds eene, alhoewel vredelievende en niet vijandig gezinde, *weigering der belastingen* bestaat: het vrijwillig inkrimpen namelijk, het verminderen der consumtie; zij weten dat die verminderde opbrengst der consumtie de berekeningen van den fiscus te leur stellende, dezen, ter [illegible]ziening in de onvermijdelijke reeds overal besnoeide uitgaven van den Staat, noodzaken zal, om nieuwe belastingen te bedenken; — dat daarna, met het binnentreden der non-valeurs, ook reeds de parate executie, dien drempel, de wrevelige belastings-weigeringen en de tooneelen van tegenstand en wanorde voor de deur zullen staan; — welkom attroupement voor woelgeesten en radicalen, wier getal, en, men lette er wel op, wier zedelijke kracht verdubbeld zal worden door het toenaderen van vele, vroeger orde en vredeminnende maar thans door verarming tot wrevel en wanhoop gedrevene mannen uit den middelstand.

Moge de uitbarsting zulker elementen van oproer bij ons een ijdel schrikbeeld blijven! Maar mogen onze stemvoerenden, door dit fantoom geschiedkundiger herinnering aan het bloedig grijnzen der omwenteling gewaarschuwt, de handen ineenslaan, om voor te komen, dat die schrikbeelden zich ooit verwezenlijken.

Wel behoeft men in onze dagen de gruwelen van voor 50 jaren niet meer te duchten, want de interventie der groote mogendheden is nabij: — maar de gevolgen van zulke conjuncturen? — 's lands onafhankelijkheid? — het vermoedelijk lot der staatsschuld en der rentheffers van den Staat? — — —

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Zichier een voorbeeld van wraak hetwelk ons de zeden der Amerikanen afschildert:

De jonge *Ford*, een inwoner van Madison, in den Staat van Virginie had slagen met eenen riem ontvangen van een zekeren *Beck*. De twee oudste broeders van *Ford* besloten dezen hoon te wreken. Zij daagden *Beck* tot een tweegevecht uit met ieder van hen tot dat een van drieën er het leven bij zou inschieten. De plaats der bijeenkomst werd bepaald in de omstreken van James-City. De drie strijders en hunne getuigen bevonden er zich met pistolen en scherpe floretten. *Beck* was op zijnen dood bedacht geweest daar hij strijden moest tegen twee behendige tegenpartijen, en had koeltjes zijne doodkist besteld, terwijl hij het dorp doorging. Toen men op de bepaalde plaats was aangekomen, verklaarde de oudste der gebroeders *Ford*, die in eene hand een riem had gelijk aan dien, waarmede men zijnen broeder geslagen had, en in de andere een zadelpistool, dat het in het geheel zijne bedoeling niet was zich bloot te stellen aan het toeval van een tweegevecht, maar alleen [illegible] *Beck* de [illegible] gelding wilden opleggen, en dat, in geval hij er niet in toestemde op zijne beurt een twaalftal slagen met den riem te ontvangen, hij hem voor den kop zou schieten. *Beck* weigerde. *Ford* verbrijzelde hem de hersenen met één schot.

Voorwaar eene vreemde zaak in ieder ander land! De wederzijdsche getuigen hadden niets in het werk gesteld om deze misdaad te beletten. Zij lieten den moordenaar ontsnappen, en bragten den armen *Beck* naar het dorp terug, waar men hem in de kist legde, die hij, door een noodlottig voorgevoel gedreven voor zich zelven had doen gereed maken.

ZWEDEN.

STOKHOLM, den 20. Augustus. In de provincie van Angermanien is in het dorp Boeren nabij de stad Hernoesand eene verschrikkelijke gruweldaad gepleegd. Een koopman, genaamd *Elfskifsen*, vader van negen kinderen, heeft, in den nacht van den 11. op den 12. zijne vrouw en zeven van zijne kinderen vermoord. Te middernacht opgestaan, heeft hij aan ieder dier slagtoffers, in de bedden waarin zij lagen te rusten, achtervolgend eenen zwaren slag met eenen hamer gaan toebrengen, om hun alzoo hun bewustzijn te doen verliezen en daarna heeft hij hun met een scheermes de keel afgesneden. Hem bleef nog een negende slagtoffer te vermoorden, zijn tweede zoon, maar dezen is het gelukt het door de vlugt te ontkomen. Zijn oudste zoon, een zeeman, was afwezend. Den volgenden dag heeft hij zelf zich aan het geregt overgeleverd.

Hij is een man van 54 jaren; zijn gedrag was tot dus verre onberispelijk geweest; maar gewaagde handels-speculatiën hadden hem laatstelijk zijn aanzienlijk fortuin doen verliezen. Sedert was hij droefgeestig en zwartgallig, en de vrees van zijn talrijk gezin in volslagen armoede te zien vervallen, scheen hem onophoudelijk te kwellen. Die kwelling schijnt hem eindelijk de hersenen gekrenkt en tot zijne gruweldaad vervoerd te hebben.

FRANKRIJK.

— Het *Journal des Débats* beschrijft, in een uitvoerig artikel, de afreis van Koningin *Victoria*; eene, na al wat ten aanzien van Harer Majesteits bezoek verwacht, gedaan en gezegd is, opmerkelijke zinsnede van dit relaas luid als volgt: « Men had gezegd, dat Engelands Koningin, bij hare komst in Frankrijk, zich door eene kinderachtige nieuwsgierigheid had laten aandrijven, dat zij Parijs en Versailles wilde zien, een pleizier-reisje bij hare bureb doen. Welnu, Koningin *Victoria* is in Frankrijk gekomen, en zij is op een kasteel gebleven aan den oever der zee; maar zij heeft er den Koning gezien, zij heeft er vijf dagen in hartelijk gemeenzamen omgang met dezelfs huisgezin doorgebragt; dat was het doel harer reize. Er een ander te zoeken, te durven onderstellen, dat slechts het aanlokkelijke van een pleiziertogtje haar aan onze kusten gebragt had, zijn haar te lasteren. Eene Koningin verplaatst zich niet, voert, om zoo te spreken, de regering van haar land niet met zich naar elders, om zoo nietig eene beweegreden (*pour un motif aussi frivole*). Men behoort dus aan den zoo vriendelijken stap van Hare Britsche Majesteit het vol gewigt, de geheele waarde te laten, die er aan toekomt. Frankrijk zou het regt hebben, om de Souvereine van een groot rijk, die onze grenzen overschreidde, blootelijk om eene pleizier-partij te maken, met onverschilligheid te ontvangen; maar het hecht eenen hoogen prijs aan de sympathie eener ernstige Koningin, niet dat het daarin, als in eene gunst, eene soort van zegepraal zoekt, Frankrijk zou die kunnen ontberen; maar het verheugd er zich over, als over een gunstig voorteeken den vrede der wereld; en dit is de zin en beteekenis van het onthaal, hetwelk Engelands Koningin bij ons ontvangen heeft, en welks weêrgalm, hopen wij, niet beperkt zal blijven tot de heuvels van St. Catherine of de duinen van Tréport.

Opmerkelijk is ook de wijs, waarop dit artikel eindigt: « Mogen (zegt het ministeriële blad) Lord *Aberdeens* woorden, nimmer, noch door zijn kabinet, noch door wie het ook zij, gelogenstraft worden! Lord *Aberdeen* zeide, sprekende van het zoo uit eigen beweging besloten, zoo snel uitgevoerde bezoek der Koningin bij *Lodewijk Filips*: « Wij zullen Hare Majesteit op dien weg zoo veel stappen laten doen, als zij slechts wil. En wij ook, wij zullen haar tot ons laten komen, telken male zij zulks zal willen, en zal onze Fransche hoffelijkheid haar den halven weg besparen."

— De Koningin van Engeland heeft bij haar vertrek 25,000 francs achtergelaten, om onder de lieden van 's Konings huis verdeeld te worden en 1000 fr. voor ieder der bedienden, welke meer bijzonder aan haar persoon verbonden zijn geweest. Prins *Albert* heeft 100 pond sterling

voor de armen van Eu gegeven.

— Op Haïti of St. Domingo is nogmaals een opstand voorgevallen; een brief uit Port-au-Prince van den 7. Augustus zegt er het volgende van: Een weêrstand tegen de thans bestaande orde van zaken had zich aux Caijes verklaard. Generaal *Salomonds*, een neger, stond aan het hoofd daarvan. De contra-revolutionnairen waren ten getale van ettelijke honderd en wel gewapend. Zij zijn geslagen geworden, en Generaal *Salomons* is naar de bosschen gevlugt. In het *Kingstown Morning Journal* van den 27. Julij, gisteren, met den schoner *Defiance*, van Jérémie hier ontvangen vindt men eenige berigten nopens de beweging, welke men zegt dat in gemelde stad is voorgevallen. Naar het schijnt waren 3000 zwarten, aan wier hoofd *Pierre Lamotte*, *Jeanne Addison*, *Zamore* en Generaal *Bonbon* stonden, omstreeks Jérémie zaamgeschoold, om die stad aan te tasten. Doch daar Generaal *Bonbon* en *Pierre Lamotte* gevangen geraakten, hebben de muiters zich verstrooid. Evenwel heeft er des nachts een tweede aanval plaats gehad; maar ook nu werden zij door het geschut en door de inwoners teruggedreven. Eene groote menigte hunner zijn gevangen gemaakt, en het overschot nam de vlugt in de wouden. *Pierre Lamotte, Jeanne Addison* en *Zamore* zijn des anderen daags gefusilleerd. Verscheiden andere gevangenen hebben hetzelfde lot ondergaan. Dit is het eind dier tegen-omwenteling geweest."

ENGELAND.

LONDEN, den 9. September. H. M. de Koningin, is den 7. dezer des morgens van Tréport vertrokken en dien dag, des namiddags ten half vier ure, te Brighton aan wal gestapt, vergezeld door haren gemaal Prins *Albert*, en door den Prins *van Joinville*. Onmiddellijk na de aankomst van H. M., is het koninklijke stoomjagt naar Portsmouth gestevend om steenkolen in te nemen, en terstond daarna terug te keeren.

— Vrijdag heeft kapt. *Napier* de Rebeccaïten bij Llanon overvallen, en hen tot een gevecht gedwongen, waarbij *Rebecca* zelfs is gewond en gevangen genomen. Het is de zoon van een rijken pachter *David Hughes*.

— De beroemde zeereiziger sir *John Ross* is van zijne ontdekkingsreis in de Zuid-Zee herwaarts wedergekeerd, en schijnt over den uitslag van zijnen togt bijzonder voldaan te wezen.

— Volgens een te Plymouth ingekomen berigt, zou H. M. sloepschip Fantome, van 16 stukken, den 24. Junij totaal verongelukt zijn, gedurende een orkaan, die toen op de kust van Monte Video woedde, en door welken ook verscheiden andere schepen zijn vernield. Van een fransch barkschip, tot dit getal behoorende, zouden de kapitein en dertien man der equipage verdronken wezen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 11. September. De Koning en de Koningin zijn heden middag, met hoogstderzelver gevolg naar Ostende vertrokken.

— Uit Ostende wordt geschreven, dat Koningin *Victoria* er den 14. of 15. wordt verwacht.

— Omtrent het reisplan van Koningin *Victoria* in Belgie, zegt de *Independance Belge*, dat H. M. den 14. of 15. te Ostende zal aankomen, de eerstvolgende dagen beurtelings Brugge en Gent zal bezoeken; maar zonder in eene dier steden te vernachten en telken male des avonds naar Ostende terug keerende. Den Zondag zal H. M. Ostende niet verlaten, maar zich 's Maandag naar Antwerpen begeven en te Laeken gaan overnachten. Op Dingsdag zal H. M. Brussel bezoeken, des namiddags naar Ostende terug keeren en den volgenden dag de terugreis naar Engeland aannemen.

— Gedurende het verblijf van het hof te Ostende zijn de zalen van het stadshuis ter beschikking des Konings gesteld.

ANTWERPEN, den 11. September. Gisteren namiddag omstreeks vier ure is er een zwaar onweder over de gemeente van Grobbendonck uitgeborsten: de bliksem is in het gehucht van Estel in eene boerderij ingeslagen en de daardoor veroorzaakte brand zoo fel en hevig geweest, dat het onmogelijk geweest is, iets te redden. Twaalf koeijen, drie paarden, een veulen, eenige schapen, varkens enz. zijn verbrand. De schuur alleen is behouden gebleven.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 10. September. Naar men verzekerd, zullen er eerstdaags, als middel van bezuiniging, eenige geëmploijeerden op 's rijks werf worden afgedankt: evenwel met dien verstande, dat aan dezulken, die zich door naarstigheid, trouw en eerlijkheid hebben onderscheiden, een matig pensioen of wachtgeld zal worden toegekend.

— Men schrijft uit 's Hage van den 11. dezer:

« Dezer dagen loopt het gerucht, dat het geheele korps marechaussees zoude worden gesupprimeerd. Op welke wijze nu, zoo het gerucht bewaarheid wordt, in de belangrijke diensten van dit korps ten behoeve der justitie zal worden voorzien, valt niet gemakkelijk na te gaan."

— Uit Breda schrijft men van 10. September:

« Ten gevolge van het aanleggen van ijzeren spoorwegen binnen het rijk, is Z. Exc. de heer minister van oorlog dezer dagen te rade geworden, om dit middel van transport ook aan de belangen van het leger dienstbaar te maken, ten einde zoowel den spoed der militaire communicatie te bevorderen, als ook ten einde alle reizende militairen zich van dit bedoeld vervoermiddel op eene min kostbare wijze zouden kunnen bedienen. Dien ten gevolge zijn met de spoorweg-directien de noodige overeenkomsten getroffen tot het vervoer per stoomwagen zoowel van militaire detachementen als van afzonderlijk reizende officieren en manschappen, volgens welke overeenkomst detachementen, 25 man uitmakende, een bepaal geringen vrachtprijs zullen moeten uitkeeren, terwijl kleinere detachementen of afzonderlijk reizende militairen den halven vrachtprijs zullen moeten betalen. Derhalve zullen ook de dagmarschen van dusdanigen veel grooter kunnen zijn, als de voorgeschrevene af te leggen reisafstanden. Eindelijk is nog bepaald, dat ter voorkoming van alle ongerijf voor andere reizigers, de militairen, die per stoomwagen vervoerd zullen worden, nimmer met geladen geweer mogen reizen."

WIELDRECHT, den 10. September. Heden namiddag omstreeks vijf ure had men hier een hevig onweder, waardoor weldra brand ontstond op het buiten-verblijf en de daarbij behoorende bouwhoeve, genaamd *Krab- en Landzigt*. Binnen weinige minuten stond alles in lichte laaije vlammen, en was het onmogelijk iets uit het brandende gebouw te redden. Een gedeelte van het buitenverblijf, de bouwmanswoning en de schuur, met eenen meer dan rijken oogst van ongeveer 60 bunders land, benevens eene aanzienlijke hoeveelheid bouwgereedschappen, meubelen, huisraad, enz. zijn eene prooi der vlammen geworden. Door de ijverige en welbestuurde werking van eene brandspuit van 's Gravendeel, die al spoedig ter hulpe was toegesneld, en tot in den morgenstond is werkzaam gebleven, is het alleen mogen gelukken om eene nabijstaande keet of zomerwoning van den bouwman, die bereids vuur gevat had, te behouden en de verspreiding van den brand te voorkomen. — De bouwman is verzekerd, maar zal desniettegenstaande een aanmerkelijk verlies lijden.

— Volgens een jaarboekje van 1843, telt Nederland 52 *Dag- en Weekbladen*, die op *bepaalde dagen* het licht zien. 6 Dagbladen verschijnen dagelijks, (*zondags* uitgezonderd), als:

Amsterdamsche Stads-Courant, *Handelsblad*, *Journal de La Haye*, *Journal de Limbourg*, *Nederlandsche Staats-Courant* en *Zeepost*.

15 Dagbladen *driemaal*, 15 *tweemaal* en 14 *eenmaal*. De *Arnhemsche-Courant* alleen verschijnt vijfmaal, en het *Nederlandsch Nieuwsblad* viermaal in de week.

Het getal *Maandwerken en Geschriften op onbepaalde tydstippen uitkomende*, beloopt 118 waaronder 63 Tijdschriften.

Onder de *dagbladen* zijn er slechts twee in het *fransch*; onder de *tydschriften* insgelijks twee, gelijktelt: *Le Militaire*, journal universel économique, en *Le Musée littéraire*.

UTRECHT, den 10. September. De voorgenomen proefrid langs den spoorweg heeft heden morgen alhier met den besten uitslag plaats gehad. Een trein, zamengesteld uit een locomotief, eenen tender en vijf rijtuigen, waarop zich al de beambten en aannemers van den weg bevonden, heeft zich langzaam in beweging gesteld en den togt naar Breukelen met geringe snelheid volbragt, ten einde zich te overtuigen, dat alles in orde was.

VLISSINGEN, den 14. September. Heden namiddag ten half zes ure arriveerden hier ter reede zeven Koninklijk Engelsche Stoombooten, komende, naar men verneemt, van Ostende. Van de grootste dier booten zijn, met de Nederlandsche vlag in top, 21 salutschoten gedaan, welke met een gelijk getal schoten, van het hier ter reede liggende wachtschip *de Maas*, zijn beantwoord.

GEMENGDE BERIGTEN.

De uitgever van den H. Nieuwsbode heeft met den kleermaker Schreijer een standje gehad, over een geplaatst artikel. — Eene oude klassieke dichter heeft in den Bazar van den heer Boer zijn gevoel uitgestort in 72 voor zijn vuist gemaakte regels. — In Engeland worden verscheiden schepen met wapenen en ammunitie voor Abd-el-kader bevracht. — Op 31. Dec. 1842 bestond de bevolking van de kolonien der Maatschappij van Weldadigheid uit 11,020 zielen; de steeds talrijker aankomst van bedelaars levert een bewijs van de belangrijkheid der kolonien, ... en den rampzaligen toestand des vaderlands. — In Messina is een stellaadje voor een vuurwerk ingestort en heeft 14 menschen verpletterd. — De Dochter van den Franschen dichter Victor-Hugo is verdronken. — Al de dramatische werken van A. Loosjes Pz., zullen in één band voor goedkoopen prijs het licht zien. — Er bestaat een ontwerp, om een stoom-muzijk-instrument met de locomotieven op een der Engelsche spoorwegen in verband te brengen. — Voor 25 cents bij Oomkens, te Groningen, een vriendelijken raad aan zorgdragend moeders, bakers en minnen, vooral ter voorkoming van klierziekten en verkromming der beendere. — Te Gouda zullen twee poorten worden afgebroken. — De verdedigings-werken van Amsterdam zullen worden aanbesteed. — De Keizer aller Russen is den 6. dezer op het slot Sanssouci aangekomen. — Meer dan 100 verdachte personen, meerendeels studenten, zijn te Napels gearresteerd, ter zake van het in brand zetten van dames. De schoonen aldaar durven zelf de kerk niet meer bezoeken. — Dit jaar worden voor Scheveningen vijftig hommen of pinken ter steurharing-visscherij naar de Engelsche kust uitgerust. — De Persiaansche schatkist bevindt zich volgens deskundigen in den deerniswaardigsten toestand, wedijvert met de Haagsche in 't gapen.

MENGELINGEN.

TAFEREELEN EN SCHETSEN UIT OOST-INDIE.

Uittreksel uit verschillende Engelsche tydschriften.

(*Vervolg en slot van* N°. 109.)

Vroeger ging de godsdienstige ijver der Hindoes zoo ver, dat zij zich bij het wagenfeest in scharen onder de raderen van den wagen wierpen, om onder deze verpletterd te worden. Heden ten dage vindt men hier bijna geen voorbeelden meer van; ik wil juist niet beweren, dat de aanraking met de Europeërs de Hindoes van de nutteloosheid en goddeloosheid van zulk een offer overtuigd heeft, of dat de invloed der zendelingen en de langzame verbreiding van het Christendom tot afschaffing van dit misbruik heeft bijgedragen, — maar het is toch bewezen, dat de Hindoes van lieverlede vrij onverschillig omtrent de instellingen hunnes godsdienst en de voorschriften der priestercaste geworden zijn, en dat er eene zekere loszinnigheid onder het volk ontstaan is. Intusschen is het ook zeer prijselijk, dat deze barbaarsche gewoonte allengs in onbruik geraakt; het feest van den God vordert buitendien jaarlijks reeds een aanzienlijk offer aan menschen, die deels in het gedrang van het feest, deels door moord en ziekten omkomen. Van de verwarring, die gedurende die processie van deze ongehoorde menschenmenigte plaats vindt, kan men zich slechts moeijelijk een begrip vormen, en het is waarlijk te verwonderen, dat niet nog meer menschen, vooral ook door de olifanten, waarop de inlandsche rijken en de voorname Europeanen het feest bijwonen, gedood worden. Een niet onaanzienlijk aantal pelgrims bezwijkt, ook onder de vermoeijenissen van de reis of, sterft ten gevolge van het slechte voedsel, waarmede de armeren zich moeten vergenoegen.

Op den tweeden dag van het feest, toen Dschaggernat weder van zijn troon afgenomen en in zijn tempel teruggebragt werd, kondigde luid geschreeuw en een oorverdoovend "Hurriel Hurri!" der verzamelde menigte den afloop van de plegtigheid aan. Weldra ontbond zich toen de digte klomp en vele duizend pelgrims, inzonderheid uit Bengalen, verlieten de stad. Gejuich en vreugde heerschte overal en men had de huiswaarts keerende veeleer voor dartele kermisgangers, dan voor vrome pelgrims kunnen houden. Te midden van deze digte hoopen verliet ook ik op den derden dag de stad, weinig vermoedend, in welke vreeselijke gedaante mij binnen kort de gruwelijkste menschelijke ellende in plaats van de thans heerschende uitgelaten vrolijkheid aanwijzen zou. Ik dacht eenige dagen in Puhri te vertoeven, waar ik bij de beminnelijke familie van den resident genoodigd was, en ik stelde mij van dat bezoek regt veel genoegen voor. Toen wij de rivier Catschury naderden, telde ik echter meer dan veertig menschelijke lijken en geraamten, die hier aan den oever bleekten, verrotten, of krokodillen en roofvogels tot voedsel dienden. Het waren wel niet enkel beêvaartgangers, die hier hun einde hadden gevonden, doch de vreeselijke pest, waaraan de rampzaligen bezweken waren, was toch, gelijk ieder, zoo ook dit jaar door den toevloed van zoo vele menschen ontstaan, of althans derwaarts overgebragt.

Onderweg, vooral in de nabijheid der rustplaatsen en nachtlegers, alsook in den omtrek van Puhri, vonden wij eene menigte dooden en kranken hulpeloos onder den vrijen hemel liggen, en zelfs in Dschaggernat openbaarde zich eene buitengewone sterfte. De beide hospitalen aldaar, geheel met cholera- en andere zieken opgevuld, boden tooneelen aan, tegen welker beschrijving de menschelijke natuur opkomt. De behandeling der lijders door de over hen gestelde wachters was nog ruwer en stuitender, dan die der dooden. Daar men den zieken wegens hunne groote menigte in het hospitaal zelf geen baden kon verschaffen, werden zij, onder het achteloos toezigt van een inlandschen geneesheer, op de met ossen bespannen lijkwagens hoopsgewijze opeengestapeld en uit de stad gebragt, tot men hen aan de rivier of langs het zeestrand neerlegde, uit emmers met koud water begoot en vervolgens met dezelfde teedere zorgvuldigheid weder op de karren en naar huis bragt. Europeanen, die met mij getuigen van de onmenschelijkheid zijn moesten, erkenden, dat zij niet weinig lust gevoeld hadden de wachters op gelijke wijze, als deze hunne zieken te behandelen, met dit onderscheid, dat zij hen dan door de ossen langs den grond hadden laten slepen. Reeds de ligging en de inrigting dezer hospitalen maakt hen geheel ongeschikt voor cholera-zieken, welker toestand een hoog, luchtig lokaal vereischt; de vertrekken zijn zeer laag, bijna in den grond uitgegraven en open naar de zijde van den binnenhof in welks midden een geweldige mesthoop zijne pestdampen uitwasemt. Op dien mest- en drekhoop werpt men de dooden, die men 's morgens van hun lijden verlost vindt of die gedurende den dag sterven; en hier liggen nu de lijken, aan de gloeijende zonnestralen blootgesteld, den ganschen dag over, want eerst laat in den nacht komen de doodkarren en brengen dezelve buiten de stad. De Europeaan, dien toeval of pligt in de nabijheid van zulk een ziekenhuis brengt denkt te stikken aan den giftigen pestadem, die hem daaruit tegenslaat, en meermalen reeds heeft de walging alleen menschen gedood. Volgt men deze lijkkarren, die langzaam door de stad voortrollen naar de plaats harer bestemming, dan komt men op eene smalle, duinachtige landtong, waar eenige mannen uit de laagste casten bezig zijn, de hoopen van lijken onder het losse zand te bedelven. Inmiddels verzamelen scharen van roofvogels zich reeds op het welkom aas en houden een gulzig maal, ja laten zich zoo weinig door de menschen afschrikken, dat zij een lijk dikwerf eerst verlaten, wanneer het reeds in den kuil ligt en met zand en keijen overdekt wordt. Verlaten de doodgravers bij nacht de schouwplaats van hun walgelijk handwerk, zonder met het wegruimen van alle lijken gereed te zijn geworden, dan komen de wilde honden en werpen zich op wat zij vinden. Kortom, nog nergens, zelfs in Engeland en Ierland niet, zag ik zulk een schreeuwend contrast tusschen de overdaad van den rijkdom en de diepste ellende der armoede, en mijzelven grijpt eene walging aan, zoo vaak ik daaraan terugdenk, weshalve ik mij haast, dit onderwerp te laten varen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14 September. Sedert den 12 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

I. à Malvin, T. Croix, Havre de Grace, mahonyhout: Marij Ann, R. Carler, Adra, lood, Martha, J. B. Harms, Emden, de Flora, N. Paulsen, Tonningen, beide haver; de Victoria, L. Verstraeten, Amsterdam, suiker: Freundschaft, A. Oosterlaan, Caroliniënzeil, garst; de kleine Fritz, T. A. Duif, Bremen, stukgoederen.

Voor Gend bestemd:

De Joseph, A. Cordier, Liverpool, klipzout, Arriette, C. Bredwold, Bergen, stokvisch; Heinrich, J. B. Grosz, Riga, hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Cont Adler, J. Helland, Marie Therese, J. Schumacher, Renate, T. Rehberg, Appareur, T. Olssen, Concordia, H. Louis, alle Avontuur, Ernest August, G. Kramer, Riga, Walone, J. Borland, Mobile, alle ballast, Gustaaf, J. Jepsen, Mercator, J. van Coppenal, beide Dublin, La Vierge Marie, J. Gebberding, Cork, Columbine, J. Robertson, Glasgow, alle schors; Johannes, J. Deckmatel, Bremen, Johan, J. Doijer, Hamburg, beide suiker.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

14 September 1843.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
3 J. Zeeuwsche Tarwe	f 7.20	Haver	f 2.80
2 J. dito	« 7.00	Boekweit	«
1 J. dito	« 8.50	Winter Garst	« 4.20
N. dito dito	« 7.20	Zomergarst	« 3.80
3 J. Walch. dito	« 7.75	W. Witte Boonen	«
2 J. dito	« 8.75	W. Bruine dito	«
1 J. dito	« 8.60	W. Paardenboonen	« 4.40
Nieuwe dito	« 7.25	Z. dito	« 4.10
N. Rogge	« 5.50	Raapolie	f 35.00 p. v.
W. Groene Erwten	« 5.75	Patentolie	« 37.00 «
Z. dito	« 5.20	Lijnolie	« 37.00 «
Winter Koolzaad	« 9.75	Raapkoeken	f de 400 st.
W. dito	«	Lijnkoeken	« 8.50 « 100 »
St. Joosland dito	«		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.